

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság

a Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pohárnok Barbara ügyvéd, 1133 Budapest, Tátra u. 24. IV. em. 1.) által képviselt felperesnek,

a dr. Taussig Eduárd ügyintéző által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen,

menekültügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t.

A bíróság az alperes 2009. szeptember 18-án kelt 106-2-13380/7/2009-M. számú határozatát megváltoztatja akként, hogy a felperest oltalmazottként elismeri.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

I n d o k o l á s

Az afgán állampolgárságú felperes 2008. december 17-én menekültkénti elismerését kérte az alperestől.

Eljárását azonban az alperes 2009. január 15-én megszüntette, tekintettel arra, hogy a felperes a befogadó állomásra ismeretlen helyre távozott.

A felperes 2009. február 10. napján ismételten kérte a menekültkénti elismerését az alperesi hatóságtól.

Fővárosi Bíróság
15.K.34.141/2009/12.

Tekintettel azonban arra, hogy ezen eljárás során is ismeretlen helyre távozott, az alperes 2009. március 16-án az eljárást megszüntette.

A felperes ezt követően 2009. június 18-án a dublini eljárás keretében Svájcra átvételre került, és e napon fenntartotta menedékjogi kérelmét.

A közigazgatási eljárás során 2009. augusztus 3-án megtartott személyes meghallgatása alkalmával a felperes előadta, hogy amikor Angliából hazatért, azzal vádolták, hogy keresztény lett és emiatt megölték apját, édesanyja is belehalt, amikor meglátta az apját. Mivel őt is megakarták ölni, elmenekült. Szülei halála után a testvérével nagybátyjához költözött, 4-5 hónapig lakott ott. Odaköltözése után 1-2 hónappal 4 afgán - nem tudja kik - a pénz miatt el akarták őt rabolni. Éjszaka volt, belöttek az ablakon, mire a nagybátyja visszalőtt, és megsebesítette az egyik támadót, aki 3 nap múlva meghalt. A nagybátyja elmenekült otthonról. Rendőrök jöttek kivizsgálni az ügyet, őt is magukkal vitték. Egy hónapig volt a rendőrségen bezárva. Az a három ember nem hagyta békén, azt mondták, hogy keresztény, ezért menekült, de most már az is. Kb. 5 hónapja tért át a kereszténységre, amikor Svájcba ment.

Az alperes a 2009. szeptember 18. napján kelt 106-2-13380/7/2009-M. számú közigazgatási határozatával a felperes elismerés iránti kérelmét mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében elutasította és megállapította, hogy a visszaküldés tilalma fennáll. Határozata indokolásában a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. évi július hó 28. napján elfogadott és Magyarországon az 1989. évi 15. törvényerejű rendelettel kihirdetett egyezmény (Genfi Egyezmény) 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésére, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 3. § (1) bekezdésére, a 6. § (1) bekezdésére, a 7. § (1) bekezdésére, a 12. § (1) bekezdésére, a 13. § (1) bekezdésére, a 40-41. §-aira, a 45. §-ára, az 57. § (1) bekezdésére, az 58-65. §-aira és a 67. § (1) bekezdésre, a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 71-72. §-aira, a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 9.) kormányrendelet 70-72. és 90-94. §-aira, a menekültügy szervezeti rendszeréről szóló 52/2007. (XII. 11.) IRM rendelet 1. § (1) bekezdésére, valamint az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának a menekült státusz meghatározására szolgáló eljárásról és az azzal kapcsolatos követelményekről szóló kézikönyve (a továbbiakban: Kézikönyv) 41. pontjára hivatkozott. A Met. 59. § (1) bekezdésének c) pontjára utalva kiemelte, hogy a felperes előadása több ponton ellentmondásos, életszerűtlen és összefüggéstelen volt. Személyazonossága és születési ideje tekintetében ellentmondásos nyilatkozatokat tett. A 2008. december 17-én tett nyilatkozatához képest a jelen eljárásban teljesen más menekülési történetet adott elő, és nővéréről nem is tett említést. A jelen ügyben az előzetes eljárás során felvett jegyzőkönyvben, valamint második eljárása során úgy nyilatkozott, hogy 2008-ban tért haza Afganisztánba, érdemi meghallgatásán pedig azt mondta, hogy 2007. októberben tért haza. A felperes nem tudta megmondani, hogy pontosan miben állt a fenyegetettsége. Életszerűtlen a története az állítólagos elrablási kísérlete tekintetében. A keresztény vallásra vonatkozóan egyetlen kérdésre sem tudott válaszolni. Az általa csatolt dokumentum, mely szerint érdeklődött a keresztény vallás iránt, nem értékelhető olyan bizonyítékként, amely alátámasztaná kérelmét. A felperes szavahihetősége mind az őt Afganisztánban ért atrocitások, mind keresztény hitre történő áttérése vonatkozásában megdőlt, nem tudta valószínűsíteni üldöztetését, így menekültkénti elismerésének nem állnak fenn a

jogszabályi feltételei. Szavahihetősége megdőlt, nem tudta valószínűsíteni, hogy hazatérve súlyos sérelem érné, így a Met. 61. § a) és b) pontja alapján nincsen lehetőség az oltalmazottkénti elismerésére. Azt, hogy lakóhelyén, Ghazni tartományban olyan mértékben aggasztó lenne a biztonsági helyzet, hogy a polgári személyek élete, vagy testi épsége önmagában az ott tartózkodás miatt tényleges veszélybe kerül, az országinformációk nem támasztják alá. Oltalmazottkénti elismerésének feltételei nem állnak fenn, mivel személyes körülményei és az országinformációk nem támasztják alá, hogy hazatérése esetén súlyos sérelem veszélyének lenne kitéve. A visszaküldés tilalmát arra tekintettel állapította meg a felperes vonatkozásában, hogy az Afganisztánban uralkodó általános biztonsági és emberi jogi helyzet továbbra is aggasztó. Az ország teljes lakosságát érintő potenciális jogsértések miatt hazatérésre nem kötelezhető.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésében megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a határozat megváltoztatásával menekültkénti elismerését, másodlagosan oltalmazottkénti elismerését, harmadlagosan pedig a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését indítványozta. Perköltséget nem igényelt. Előadta, hogy az általa elmondottak megfelelnek a Genfi Egyezmény I.A cikke, valamint a Met. 7. § (1) bekezdése szerinti vallási alapú üldözésnek, ezért kérte menekültkénti elismerését. A Met. 61. § c) pontja szerinti oltalmazottkénti elismerés vonatkozásában kiemelte, hogy a rendelkezésre álló országinformációk az alperes megítélésével ellentétes tényeket tartalmaznak, amely tények az oltalmazottkénti elismerés alapjául szolgáló bizonyítékként értékelendők. A fennálló fegyveres konfliktust jellemző megkülönböztetés nélküli erőszak olyan súlyos fokú, hogy a menekültkénti elismerés hiányában oltalmazottként kellett volna elismerni. Ezt támasztják alá a határozat 8. oldalán a visszaküldési tilalom körében szerepeltetett és értékelt országinformációk is. Az alperes nem szerezte be teljes körűen a releváns országinformációkat, illetve tévesen értékelt az egyébként részben saját maga által is hivatkozott országinformációkat. Utalt az Európai Bíróság C.465/07. számú, ún. Elgafaji ítéletében foglaltakra, valamint a jelen bíróság 24.K.33.913/2008. számú ügyben hozott ítéletére is. Hangsúlyozta, hogy az országinformációk esetében megalapozzák olyan kivételes helyzet fennállásának megállapíthatóságát, amelyben a fenyegetettség fennállása kivételesen bizonyítottnak tekinthető, személyes érintettséget igazoló külön bizonyításra, valószínűsítésre nincs szükség, azaz a súlyos sérelem veszélye bizonyítottnak tekinthető. A szavahihetőség megkérdőjelezése nem lehet az oltalmazotti elismerés elutasításának indoka. Az oltalmazotti státuszra való jogosítottsághoz nincs feltétlenül szükség arra, hogy az egyén személyében legyen kitéve a fenyegetettségnek. A Met. 45. § (1) bekezdése 2. mondata a Met. 61.§ a) és b) pontjával, továbbá a Kvalifikációs Irányelv 15. cikk a) és b) pontjával, illetve az Emberi Jogok Európai Egyezménye 3. cikkével azonos szövegezésű. Ha tehát a Met. 45. § (1) bekezdése alapján megállapítható, hogy a kérelmező visszaküldése sértené a tilalmat, akkor megállapítható az is, hogy a sérelem veszélye valós, és ebből következően megfelel az oltalmazotti elismerés kritériumának is. Utalt e körben a jelen bíróság 17.K.33.301/2008/15. számú ítéletére is. Azt a kérdést kell feltenni, hogy Afganisztánba való visszatérése esetén a pusztán ott tartózkodása miatt veszélyben lenne-e az élete, vagy a személyes testi épsége. A rendelkezésre álló országinformációk megerősítik azt, hogy igen, a fegyveres konfliktust jellemző megkülönböztetés nélküli erőszak eléggé nagyfokúnak minősül, a veszély pusztán a területen tartózkodás miatt fennáll. A legfrissebb országinformációk és a közelmúlt történései alapján az Afganisztánban zajló belső fegyveres konfliktus tekintetében 2007-től folyamatos súlyosbodás tapasztalható.

Mára a kormánypárti és a külföldi szövetséges erők hadműveleteinek is rengeteg polgári áldozata, sérültje van. Az országinformációk a kormányerők és kormányellenes erők összecsapásairól, az erőszakos cselekmények folyamatos előfordulásáról, ezek nyomán emberi áldozatokról, emberi jogi visszaélésekről szólnak, valamint felhívják a figyelmet a tálib erők által elkövetett súlyos emberi jogsértésekre, fenyegetésekre, kivégzésekre. Amennyiben a bíróság a tényállás felderítés további szükségességét látja indokoltnak, kérte a határozat hatályon kívül helyezése mellett az alperes új eljárásra kötelezését.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását indítványozta. A Met. 59. § (1) bekezdésének c) pontjára utalva kiemelte, hogy jogi álláspontja szerint a Genfi Egyezmény és a hatályos jogszabályok helyes értelmezése alapján a felperes nem felel meg a menekültkénti, illetve az oltalmazottkénti elismerés feltételeinek. A rendelkezésre álló iratelőzmények, illetve nyilatkozatok alapján a felperes szavahihetősége, illetve az általa előadott menekülési okok valóságtartalma erősen megkérdőjelezhető. Az eljárás során nem tett olyan nyilatkozatot, amely alapján valószínűsíthető lenne, hogy a Genfi Egyezményben rögzített okokból üldöztetésnek lenne kitéve, menekültkénti elismerésének feltételei nem állnak fenn. Szavahihetősége megdőlése miatt a Met. 61. § a) és b) pontjában meghatározott súlyos sérelmet nem tudott valószínűsíteni. A Met. 61. § c) pontja sem alkalmazható a beszerzett országinformációkra tekintettel. A felperes oltalmazottkénti elismerésének feltételei sem állnak fenn. A rendelkezésre álló országinformációk alapján nem biztosított, hogy a felperes Afganisztánba történő visszatérése esetén ne lenne kitéve embertelen, illetve megalázó bánásmódnak, ezért a visszaküldési tilalom megállapításának feltételei fennállnak.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel nem megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott alperesi közigazgatási határozat jogszerűségét a Ket. 109. §-a, a Met. 68. § (3) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja szerint, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a rendelkezésre álló országinformációk és a közigazgatási iratok tartalma szerint állapította meg.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának (KK) 31. sz. állásfoglalása szerint az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél jogszabálysértésre hivatkozva kérheti az államigazgatási ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálatát. Keresetében a fél anyagi és eljárási jogszabálysértésre is hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés jelentős, és a döntés érdemére is kihat, s a bírósági eljárásban nem orvosolható.

A Met. 6. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság menekültként ismeri el azt a külföldit, aki faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése miatti üldöztetése vagy az üldözéstől való megalapozott félelme miatt származási országán kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 7. § (1) bekezdése

értelmében a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - menekültként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A kérelmére indult menekültügyi eljárásban tehát a kérelmezőnek kell igazolnia vagy valószínűsítenie azt, hogy a törvény által meghatározott feltételeknek megfelel, ebből következően pedig a bizonyítás, illetőleg a valószínűsítés sikertelenségének következményei is őt terhelik.

A Kézikönyv 38. pontja értelmében a félelemhez - mint szubjektív feltételhez és az intellektus sajátos állapotához - járul még a „megalapozottság” követelménye. Ez magában foglalja, hogy nem csupán az érintett személy lelkiállapota határozza meg a menekültként való elismerését, mert ezt a lelkiállapotot objektív helyzetnek is alá kell támasztania. A 41. pont szerint a félelemnek ésszerűnek kell lennie. A 42. pont értelmében a kérelmező állításait nem lehet elvontan kezelni, azokat a háttérben álló releváns körülményekkel összefüggésben kell tekintetbe venni. Általánosságban a kérelmező félelme akkor tekinthető megalapozottnak, ha okszerűen alátámasztja, hogy számára a további tartózkodás származási országában a menekült definíció szerinti okból elviselhetetlenné vált, illetve ugyanilyen okokból azzá válna, ha oda visszatérne.

A bíróság megállapította, hogy a felperes nem igazolta vagy valószínűsítette, hogy hazájában a Genfi Egyezmény 1. Cikk A) pontjának (2) bekezdésében, valamint a Met. 6. § (1) bekezdésében meghatározott bármely ok - így faji, illetve vallási okok, nemzeti hovatartozása, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, politikai meggyőződése - miatt üldözés érte, vagy az ilyen üldöztetéstől való félelme megalapozott lenne.

A felperes a kérelmét nem tudta meggyőző, ellentmondásmentes, életszerű és töretlen előadásával alátámasztani és a peres eljárás során sem tárt fel olyan tényt vagy körülményt, amely a menekültkénti elismerését kellően megalapozná.

A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes jogszerűen utasította el a felperes menekültkénti elismerésre irányuló kérelmét, figyelemmel az alábbiakra.

Az alperes a Met. 59. § (1) bekezdésének c) pontjára utalva megalapozottan állapította meg azt, hogy a felperes előadása több ponton ellentmondásos, életszerűtlen és összefüggéstelen volt.

Az alperes részletesen indokolta határozata 4-6. oldalain azt, hogy a felperes személyazonossága és születési ideje, az általa előadott menekülési történet, és ezekkel összefüggésben számos lényeges körülmény tekintetében ellentmondásos nyilatkozatokat tett, ezért szavahihetősége megdőlt.

A felperes a fenti alperesi megállapításokat cáfolni nem tudta, a bírósági tárgyaláson szabályszerű idézése ellenére személyesen nem jelent meg, így meg sem kísérelte, hogy a perben tisztázza a terhére rótt ellentmondásokat.

Fővárosi Bíróság
15.K.34.141/2009/12.

A bíróság a fentiek szerint megalapozott alperesi megállapításokat megismételni indokolatlannak tartja, azokat osztotta.

A Met. 12. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság oltalmazottként kiegészítő védelemben részesíti azt a külföldit, aki nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja, vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja a származási országa védelmét igénybe venni. A 13. § (1) bekezdése értelmében a menekültügyi hatóság - a 15. §-ban foglalt kivétellel - oltalmazottként ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a 12. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A bíróság a felperes szavahihető nyilatkozatának hiányára tekintettel osztotta azt az alperesi álláspontot is, amely szerint esetében a Met. 61. § a) és b) pontjaiban megjelölt súlyos sérelem nem állapítható meg.

A bíróság elfogadta viszont a felperesi álláspontot a Met. 61. § c) pontjával kapcsolatban, figyelemmel a következőkre.

Az Európai Bíróság a C-465/07. számú, ún. Elgafaji-ügyben hozott döntésében rámutatott arra, hogy a 2004. április 29-i 2004/83/EK. tanácsi irányelv 15. cikkének c) pontját - összefüggésben ugyanezen irányelv 2. cikkének e) pontjával - a következőképpen kell értelmezni. A kiegészítő védelmet kérő élete, vagy sértetlensége elleni súlyos és egyedi fenyegetettség fennállása nem függ azon feltételtől, hogy e személy bizonyítsa konkrétan a személyes helyzetét jellemző tényezők miatti érintettségét. Az ilyen fenyegetettség fennállása kivételesen bizonyítottnak tekinthető, amikor a fennálló fegyveres konfliktust jellemző megkülönböztetés nélküli erőszak - a kiegészítő védelem iránti kérelmet elbíráló illetékes nemzeti hatóságok, vagy az ilyen kérelmet elutasító határozatot elbíráló tagállami bíróságok értékelése szerint - olyan nagyfokú, hogy megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy az érintett országba, vagy adott esetben az érintett régióba visszaküldött polgári személy pusztán az annak területén való tartózkodása miatt az említett fenyegetettség tényleges veszélyének lenne kitéve.

A bíróság rámutat ezzel összefüggésben egyrészt arra, hogy a Met. 61. § c) pontja alapján az oltalmazotti elismeréshez nem szükséges a kérelmező szavahihető nyilatkozata, hanem a kérdésről a származási országban fennálló objektív helyzet alapján kell dönten.

A bíróság a rendelkezésre álló országinformációk alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes esetében fennáll a Met. 61. § c) pontjában megjelölt súlyos sérelem, a polgári személy életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettsége, amely nemzetközi, vagy belső fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye.

A fentieket egyértelműen alátámasztja a bíróság Nemzetközi és EU Jogi Dokumentumtára által 2010. március 11-én összeállított országinformációs jelentés, tekintettel az alábbiakra.

Az Amnesty International 2009. évi jelentése szerint a tálibok és az egyéb kormányellenes csoportok jelentősen bővítették támadásaikat az ország több mint egyharmad részén, olyan

Fővárosi Bíróság
15.K.34.141/2009/12.

területeken is, amelyeket annak előtte biztonságosnak mondtak, a középső és az északi területeken. A kormányzatnak nem sikerült fenntartani a jogrendet, és még az alapszolgáltatásokat sem tudta biztosítani a lakosságnak azokon a területeken, amelyek az ellenőrzése alatt állnak.

Az Egyesült Királyság Belügyminisztériumának 2009. november 16-án közzétett országjelentése rámutat arra, hogy két tendencia tovább romlott: a felkelők kísérletei a stabil régiók destabilizálására, illetve a kifinomultabb, és összehangoltabb támadások, melyekben egyre több civil veszti életét.

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága 2009. június 23-án megjelent jelentése értelmében a biztonsági helyzet tovább romlott, az összetett és kifinomult támadások nőttek 2009. első felében, összehasonlítva a 2008. év ugyanezen időszakával.

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága 2008. október 6-i biztonsági jelentése szerint a középső régiók között Ghazni nem biztonságos, miután számos fenyegetést figyeltek meg.

A bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy az eljárás során az alperes maga állapította meg, hogy a felperes afganisztáni lakóhelye Ghazni tartományban van, Zelzela faluban.

Az alperes a per során hivatkozott ugyan arra, hogy Ghazni tartomány nem egész területe tartozik a nagyfokú biztonsági kockázatú zónába, de a határozata 9. oldalának 2. bekezdésében maga állapította meg, hogy az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága megítélése szerint sem biztonságos Ghazni tartomány, mégpedig a teljes tartomány, beleértve a főbb utakat Kandaharból Ghazniba és Kabulból Ghazniba.

Ez utóbbit támasztja alá a fent említett bírósági országinformációs jelentés is.

Megjegyzi továbbá a bíróság ezzel összefüggésben azt is, hogy az alperes által 10/A/1. sorszám alatt csatolt térképek alapján az állapítható meg, hogy Zelzela falu a kiemelkedő biztonsági kockázatú, és a biztonságosabb zóna határvonala közelében fekszik, de inkább a kiemelkedő veszélyességű területen.

Az alperes által 10/A/1. sorszámú csatolt országinformációs összeállítás II. pontja az afganisztáni fegyveres konfliktus civil áldozataival foglalkozik 2009-ben. A 22. pont értelmében a természetük nélküli fogva megkülönböztetés nélküli támadásokra alkalmas pokolgépek (IED) használata megnőtt 2009. első hónapjai során. 2009. során a kormányellenes elemek 595 polgári lakos halálát okozták, ezek közül 400 fő megkülönböztetés nélküli pokolgépes és öngyilkos támadások áldozata lett. A 24. pont értelmében az öngyilkos és pokolgépes támadások sértik a nemzetközi jog alapvető elveit. Ez a harcmodor természetétől fogva megkülönböztetés nélküli harcmodornak számít.

Mivel tehát megállapítható volt a felperes, mint polgári személy életének, testi épségének Ghazni tartományban való súlyos fenyegetettsége, amely a fegyveres konfliktus során alkalmazott megkülönböztetés nélküli erőszak következménye, a bíróság a felperest a Met. 13. § (1)

Fővárosi Bíróság
15.K.34.141/2009/12.

bekezdése alapján oltalmazottként elismerte. A felperes ugyanis a Met. 12. § (1) bekezdése értelmében nem felel meg a menekültkénti elismerés feltételeinek, de fennáll annak a veszélye, hogy származási országába történő visszatérése esetén őt súlyos sérelem érné, és nem tudja a származási országa védelmét igénybe venni. A Met. 15. §-ában foglalt, az oltalmazottkénti elismerést kizáró ok pedig a felperes esetében nem volt megállapítható.

A felperestől nem várható el, hogy a származási országa védelmére hagyatkozzon, tekintettel arra, hogy az afganisztáni kormányzati hatóságok tényleges cselekvési köre csak az ország egy részére, elsősorban Kabulra és környékére terjed ki.

A bíróságnak az oltalmazottkénti elismerésre tekintettel a visszaküldési tilalom fennállásával kapcsolatban állást foglalnia nem kellett, az azzal kapcsolatos alperesi rendelkezést pedig a felperes egyébként sem támadta.

Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Met. 68. § (5) bekezdése szerint megváltoztatta, és a felperest oltalmazottként elismerte.

A pernyertes felperes perköltséget nem igényelt, ezért arról a bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében rendelkeznie nem kellett.

A perben kirendelt tolmács díját a Pp. 78. § (4) bekezdése szerint az állam viseli.

Az eljárás a Met. 34. §-a alapján tárgyi költségmentes, ezért illetékfizetési kötelezettség nem merült fel, figyelemmel a Pp. 84. § (1) bekezdésének a) pontjára is.

A jelen ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2010. év szeptember hó 28. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Sós György Antalné tisztviselő
2010. október hó 25-én.

A kiadmány hitelétül:

